

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.**

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu prin Timiș.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Zboară cucu din tufiș
Tocma'n jos cătră Timiș
Și cântă din sat în sat,
Că burdiștii toți s'or spart;
Și le cântă cu mult haz
Că-i vede plini de năcaz!

Frunză verde de trifoi
Vino tu, Burde, 'napoi;
Vino iar la car și boi
Și la cărat de gunoi
Pentru varză, la zăvoi!

Decât să fi deputat,
Mai bine chinez la sat,
Că vezi, cu deputăția
Iți mâncași și omenia;
C'ai făcut făgăduieli
Pe grăniceri să-i înșeli!

Că din ce-ai făgăduit
Zău, nimic n'ai împlinit,
Și din câte te-ai laudat,
Noi nimic n'am căpătat.

Este-un »Burde« n Teregova
Care știe 'ncâlci slova

Și ne 'mbată cu minciuni,
Că Burdea ne dă goruni
Inșă Cucu zice iară
De cu zori și până 'n sară:
Teregovineni, măi frați,
De Ilie n'ascultați:
Că Burdea făgăduiește
Și Ilie nu 'mplinește.
Ilie-a umblat prin țară,
Pân'a trecut de hotară
Și s'a umplut de minciuni
Și la cap de gărgăuni.
Acum ne-ar prosti de tot
Ca să dăm lui Burdea vot,
Și să ne facem lingăi, —
Că doar nu suntem căpăi?...

Sus măi frate grănicer,
Caută cu ochii spre cer:
Și vezi de n'ar fi mai bine,
Să îți cu Români ca tine?!

Dacă ești cu simț curat
Dă-ți votul de deputat
La Român adevărat,
Nu ca Burdea -- renegat!

Cântă cucu viile
C'au trecut Floriile,
Dar popa nost Pavelaş
Bătea 'n pinteni la csardaş
Şi trăgia la papricaş.

Copiii veniau cu salca,
Popa 'şi uda mereu falca
Şi sta să se procopsească
În casina ungureasă,
Şi striga pe lăutaşi :
— »Trageţi un »Rákoczi marş!«

Aşa popa 'n postu mare,
Cu lăutari la spinare,
De, să-i treacă zilele,
Cum i-au trecut Paştile!

*Grâniciar de lângă munte
Care ştie foarte multe!*

Cucu la Cacova.

Cucule cu peană neagră,
Cântă 'n lume să s'aleagă
Neghina din grîul bun,
Şi omul bun de cel nebun.

Cântă pe la bănaşeni,
Mai ales la Cacoveni
Unde sunt unii ce dorm
Şi's cu ochii plini de somn.

Cântă-le să se trezască,
Ori în somn să amortească,
Dar nu umble 'npedecaţi
Ca dracii nebotezaţi!

Cum umblă nepotcovit
Un »Cioc« de cioară pocit,
Ori un dascăl pricopsit...
Cine naiba te-a tocmit,
Cine ciocul ți-a sucit,
Că de neam te-ai lăpădat
Şi cu »Segessy« te-ai dat?!...

Sus măi Ianoş Cioc de cioară,
Că Cucu la tine zboară;

Iată vezi a şi venit,
Precum tu nu l'ai dorit:
Mititel şi voinicel
Şi să'ți cânte frumuşel!

El tot cântă din guriţă
Şi să 'nchină din codiţă,
Şi-şi resfiră penele
Ca mândra sprâncenele
Când spune păţaniile!

Acest dascăl minunat
Care tulbură un sat
E de viţă din broscoi
(Ducă-l dracu dela noi!)
Că face din oameni — boi.

P'acest dascăl flusturat
Şi la cap »iluminat«,
Ar fi bun trimis în ţară,
Căci acum e primăvară,
Să poarte 'n spate sacu
Până se va coace macu
Ori până l'a lua — popa!
Că zău, aşa luminat
Dascăl, n'a mai fost în sat
De când moşu s'a 'nsurat
Şi buna s'a măritat:
Dar nici n'am mai dori altul,
Bătăr să piară tot satul!

Cacoveni, băgaţi de samă,
Că asta vă bagă 'n zamă,
Ştiţi că vin alegerile
Şi se umplu birturile.
Feriţi-vă cât puteţi
Să nu vă bage 'n coteţi, —
Să nu vă ducă 'n ispită
Pentr'un os de cioară friptă.

Feriţi-vă toţi din sat
De-acest dascăl minunat
Cum n'a mai fost prin bănat;
Ba-a mai fost unul odat'
Dar nu se ştie gn ce-a călcat:
Destul că s'a înecat!

Fă-te Ianoş om cinstit
Şi vei fi al nost iubit,

Și-om juca hora străbună
Cu deputații 'mpreună.

Cucu nostru ne-a cânta
Iară noi vom descânta:
Dumnezeu sfântul ne ție
La mulți ani cu veselie!

Unul din popor.

Jidanul în călătorie.

— Anecdotală. —

Un jidan vroind s'ajungă,
Ori și cum în Capitală;
Însă calea fiind lungă,
N'avu bani de cheltuială.
Ce făcu? Ce se gândi?
Fără ca din timp să peardă.
Haid! Pe tren el se sui;
Însă fără de »ispravă«^{*)}
Trenul pleacă c'o iuțeală,
Ne mai pomenit de mare.
Jidanu-i în ferbințeală.
Cum că nu-i biletu care
Trebue ca să-l arate:
La călăuz dacă vine;
Ca să nu mi-l ia de spate
Și să-l dea jos de pe șine.
Călăuzul găurește:
Biletul la călători,
Iuda în sine gîndește:
De mă ia pe subsuori,
Și jos vrea ca să mă dea;
Atunci voiu schimba culori,
Numai pace ca să-mi dea.
Dar degeaba s'a gândit;
Jos să nu'l dea cu ușoru,
Călăuzul năcăjit
I-a dat una cu picioru...
Și el astfel mulțumit
Cu cele ce-a căpătat,
Cugetând c'o tras la fit;
Țeara și pe Impărat,
Intră'n sala de așteptare,
Și acolo ocupă loc;

*) ispravă-bilet.

Până vine trenul, care
Pe el nu-l costă de loc.
Iată! Trenul se oprește,
Iar un boactăr dă de știre,
Jidanul nu zăbovește
Ci se gată de suire.
Se și suie, c'o iuțeală,
De-ți părea că tot e foc,
La minut într'o pripeală,
El își ocupase loc,
Nu se așezase bine,
Pân' ce trenul a plecat;
Călăuzul eată vine,
Și de bilet l'a întrebat:
Iuda însă neavându'l,
Nu putu ca să dea seamă,
La moment sbură ca vîntul;
Pe ușița dela scară...

Trei zile călătorind,
Tot cu astfel de noroc;
El ajunsese, să nu mint
Pân' la gara din Szolnok.
Aci el s'a întâlnit,
Cu'n cunoscut jidovaș,
Cu care a fost pornit;
De-acasă, cătră oraș.
Vezi! aci la întâlnire,
Se salută reciproc,
Iar când e la despărțire,
Ei se 'ntreabă de noroc:
Și-l întreabă ca ori cine,
— Cei frate! călătorești?
— Călătoresc! da! vezi bine!
Ce doară te îndoești?
— Ba! de loc! Dar până unde?
Până unde-ți este gându?
Iar al nost' Iuda răspunde:
— »Pân' unde birue fundu!«

Frigelinto.

Glumă.

Mama: (cătră un tînăr) Așa aș voi
să dau fata după un medic.
Tînărul: Ce pagubă, că nu sunt
eu acela!
Mama: Nu face nimica, d-le, am
eu doar mai multe fete.

HIDE!

Cucu despre frumse- țea limbilor.

Cucu, vecinic călător, aude multe, vede multe; stă de vorbă cu mulți, cîntă multora, rîde și glumește. cu mulți și multe. —

Așa e firea Cucului.

De unăzi un prietin mi-se lăuda, că a umblat multă lume, și țară. A văzută fel și forme de mirozănii.

— Bine mă — i-am zis — dacă ai călătorit mult, ai văzut și mai mult: de ce nu te pune dracu să le scri, ca să le vază și surzii. Să știe și lumea adică-te, că pe unde ai dus dor de pâne, pe unde te-ai împrietenit mai mult cu foamea, pe unde n'ai avut ce mîcina în rînză, cu un cuvînt, pe unde ai umblat și ce ai pățit?

Și nu i-am dat răgaz, până nu mi-a făcut făgăduș, că va scrie.

S'a ținut de vorbă.

A scris.

După scrisele lui m'a umflat și pe mine dorul de — ducă.

Și m'am dus.

Nu însă prin țări streine, ca fratele dascăl din Gașa, carele fusese până la Constantinopol. Nu însă prin Bulgaria, ca dl Iorga, ci pe Marea Neagră, că e mai moale calea, fiindcă fratele meu din Gașa are ochi de găină și pe limbă, de atîta vorbire în două limbi — în școală.

Pe acolo, pe la Constantinopol, unde asculta turcește și nu înțelegea grecește și o cadână (femeia de a sultanului) era să-i facă dragoste — într'atîta s'a fost schimbat dascălul nostru, că la reîntoarcere chiar României de pe vapor erau să-l dea pradă lupilor de mare.

Toți se feriau de el ca de »ucigă-l cruceak»

Văzînd cîta dragoste și simpatie se manifestă pe vapor față de el, i-a ve-

nit dor și poftă să se vază în oglindă ce e, cum e, ce mutră va fi avînd, de a produs atîta respect și simpatie?

Cînd dă de oglindă și se vede, mai gata se cază în capul dualismului pantalonilor!

— Ce mama hantatarului s'a întîmplat? — se întrebă singur — oare pe mine mă văz, ori e în locul meu atare bașibozuc din Africa?... Așa negru n'am fost de cînd m'a făcut mama, așa sfârșit-schelet — nici odată, așa bărbos și mustecăcios — nu țin minte și așa prost — în viața mea.

Acum am înțeles pentru ce era atîta simpatie, pentru mine, în cît de multă dragoste era p'aci p'aci, să mă trezesc în mare: toți adecă mă credeau ori membru din bandele tîlhărești greco-bulgare, ori anarchist spaniol, sau pungaș italian, nihilist muscălesc ori vr'un »crai de poduri« din țară!

Destul că eram al dracului de — simpativ tuturor!

De aceea se și feriau de mine până chiar și — româniei.

Ii auziam șoptindu-și românește și privind-mă turcește, dar nu înțelegeam că ce zic de mine.

Observam numai că se cam tem, li-e frică de mine.

— O, Dumnezeule! Se înfricoșează broaștele de — iepure!

Zău! Ei nu știau, sermanii, ce mai fricos ca mine, nu era nimeni pe vapor!

Dela ovreme mi-am luat pălăria 'n mîni, inima 'n dinți, curagiul în pantalonii și m'am apropiat de ceata Românilor.

M'am recomandat — cu cap plecat, m'am rugat să mă asculte și le-am spus cine sunt, ce sunt și că abia aștept să mă văz acasă. Apoi om se fie, cine o mai da ochi cu mine prin țara turcului.

I-am întrebat apoi, că ce se tot șopteau despre mine, și pentru ce mă viau cu atîta ură și dispreț?...

— »Păi, uite d-le — îmi zise unul — bandiții greci omor fără milă pe frații

noștrii din Macedonia. Și acești bandiți sunt puși la cale de chiar însuși patriarhul-prestolnic grec din Constantinopol, pentru zugrumarea limbii aromînilor. Pentru astfel de patriarhi episcopii d-voastră înalță rugăciuni....

Dar se revenim: chiar acum s'a lățit vestea, că unul din căpeteniile hoților greci, a plecat spre România, ca să uciză și acolo.

După cum era acel hoț descris în foile turcești, noi credeam că ești d-ta.

Un hohot de rîsete!

De aceea repet: om să fie, cine m'o mai vedea pe acolo.

Bogat și bine, că eu nu m'am dus în țări streine, ci m'am mulțumit să văz unele părți și plaiuri din frumoasa noastră țară!

Era o zi frumoasă de vară.

De tovarăș mi-am ales un poțoc, un fel de dobitoc mai mare cu ceva decât mine, căruia mîrătorii îi mai zic și guzgan cu coadă lungă, iar prietenii îl precliseră: »Gusti«.

Luai pe »Gusti« de hăț, și apoi haid, până în fundul Bihorului.

În gara Aradului ne-am urcat în tren și am cutreerat frumoasele câmpii până la Oradea mare.

De sine înțeles, că la toate stațiile, eu întrebam după vin, poțocul dracului după apă.

Ajunși în Oradea mare,; am tras la un hotel unde am mâncat și beut până ni-se umflase burta cât broasca care văzuse boul.

Vinul era foarte bun. Se cunoștea însă pe miros, că el n'a clocit nici cînd — pe struguri.

Din Oradea ne-am dus la Beiuș.

(Va urma).

Un călăreț se laudă :

— Inchipuieți domnișoară dragă, eri am sărit cu calul peste gardul acesta.

— Și care a-ți fost mai curînd dincolo? d-ta sau calul?

Cumpărat — de frică!

— Anecdotală. —

Pe cînd Chobi era 'n șatră
Vine'n spre el, ca 'ntr'o fugă
C'un pistol ținînd în mîină,
Un om îmbrăcat în glugă.

Și rînjind din colți îi zice:
— »Ori dai viață — ori dai banii!«
Iar Chobi văzînd pistolul
Zise: »Nu-s aici dușmanii.

Iar pistolul să ți-l cumpăr
Zău nu pot, că n'am nimică,
Că mai am aice unul:
Ce l'am cumpărat de frică!«

Th A Bogdan.

Moștenire.

— Mă, am auzit că ți-a murit soacra-ta: ce ai moștenit?

— Foarte mult și foarte scump.

— Și ce anume?

— Pacea și liniștea în casă și în familie!

Glume

Intre două neveste.

Elvira: Uite, tu Mili, ce domn urît, eu nu m'aș mărita după el, să fie chiar milionar.

Emilia: Intrebare că însuras'ar el cu tine?

Elvira: De ce nu?

Emilia: Fiind-că el e deja însurat și, să ierți, e soțul meu iubit!

Intre doi soldați.

I. — Așa mi-se pare, că servitoarea d-lui căpitan s'a îndrăgît de mine: că eri când am trecut pe acolo, mi-a aruncat din fereastră o floare.

II. Ba de mine i-o fi drag mă, că mie mi-a aruncat un țîmp fript de gîscă!

I. — Uf! Aidelușu ei!

Intre copii.

Doi copilași mîncînd pește unul zice:

I. — Să bagi bine de samă, Ioane, să nu mîncîci și oasele, că te îneci.

II. — Mare Prost ești tu măi frate: d'apoi nu vezi, că peștele cite oase a mîncat și încă în apă: și tot nu s'a înecat.

S'a înșălat.

Mama (cătră un tînăr): Aș voi să dau fată să învețe la pian. Ești bun, d-le, să-i dai oare?..

— Cu toată plăcerea aș primi învi-tarea, dar eu nu mă pricep la pian.

— Atunci la cânt?

— Nici la acesta, că n'am voce.

— Poate la desemn?

— La desemn, da! Inșă vă spun în-nainte, că sunt — logodit!